

[Helge Larsen.]

og vi finder derfor, at det vil være rigtigt at gennemføre en ændring i skattesystemet, således at samtlige faste skatter fremtidig skal tilfalde kommunerne. Det vil indebære flere fordele, bl. a. at kommunerne får de ca. 120 mill. kr., som staten i øjeblikket får, og politisk vil det medføre, at man formentlig fremtidig vil kunne føre en mere saglig debat om disse faste skatter. Jeg tror, at mange kommunalfolk, der allerede er klar over, at diskussionen om de faste skatter ikke er helt så enkel, som den nu fremstilles, vil se med andre øjne på denne beskatningsform, når hele dens provenu tilfalder kommunerne.

Jeg har i de bemærkninger, jeg her har gjort om den økonomiske politik og om den diskussion, der føres om skatteomlægningen, gerne villet fremhæve, at det for det radikale venstre er noget meget væsentligt, at man anskuer alle tingene i sammenhæng og tænker på den gensidige afhængighed, som findes mellem samfundsgrupperne, og jeg er i og for sig glad for at kunne konstatere, at det er forståelse for denne sammenhæng i tingene, som præger de nye forhandlingsregler for arbejdsmarkedets parter. Jeg mener, der er grund til at anerkende organisationernes indsats her; aftalen om en beløbsmæssig ramme, inden for hvilken indkomstfordelingen skal holdes, og denne rammes indpasning i en samfundsmæssig balance er jo netop et af principperne for samordning. Indkomststigningen for såvel lønmodtagere som det øvrige samfund må jo netop holdes inden for den grænse, der sættes af produktionsstigningen, hvis indgreb fra samfundsmagten skal undgås.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen var i sin tale inde på spørgsmålet om boligpolitikken og mente, at Danmark var det vesteuropæiske land, der havde bundrekord. Jeg skal ikke kunne afgøre dette; men over for denne stærke kritik, som det ærede medlem fremførte med hensyn til boligproduktionen og boligpolitikken, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at der i indeværende år formentlig produceres 35.000 boliger, og så er det jo fristende at tænke på, hvordan boligproduktionen lå for 10-11 år siden, da det ærede medlem hr. Erik Eriksen var statsminister. Hvis ikke jeg husker meget galt, var produktionen dengang 15.000-16.000

boliger årligt. Nu ved jeg vel, at det ærede medlem henviste til, at just da havde man Koreakrigen, som gjorde det nødvendigt med indgreb over for økonomien. Det er naturligvis rigtigt; jeg tror alligevel, det ærede medlem må indrømme, at når der fra dengang og til nu er sket en fremgang i produktionen af boliger pr. år med 20.000, altså mere end en fordobling fra 1953, så er det noget meget væsentligt. Det er jo rigtigt, at produktionen af boliger er den første og den væsentligste forudsætning for, at vi kan løse de problemer, vi har her. Jeg mener altså også, vi kan sige, at med den opgang i produktionen, der har fundet sted, er vi på vej — men også kun på vej — til at løse disse problemer. Det vil være mit partis ønske, at vi kan opretholde den produktion, der er nu, og også må kunne forøge den.

Så vil jeg i øvrigt gerne gøre et par bemærkninger om udenrigspolitikken. Siden vi sidst i det høje ting drøftede udenrigspolitiske spørgsmål — det var, så vidt jeg erindrer, i januar måned i forbindelse med en drøftelse af markedsproblemerne — er der jo sket en række ting. Hvad den markedspolitiske situation angår, tror jeg ikke, der er sket ændringer af afgørende betydning. Der er for mit parti intet grundlag for at ændre den stilling, vi har taget til markedsproblemerne. Vi ønsker et samarbejde, der kan modvirke en handelspolitisk splittelse i Europa, men vi finder det lige så sikkert, at forudsætningen for, at vi kan optage realitetsforhandlinger med fællesmarkedet om medlemskab, er, at tilsvarende sker for Englands og helst også for de andre nordiske landes vedkommende. Hvornår det sker, er jeg ude af stand til at spørge om; vi ønsker, at der gøres, hvad der er muligt for at mindske den handelspolitiske spænding mellem de to områder og for ad alle mulige veje at bidrage mest muligt til samarbejdet og til udviklingen af handelen. I den forbindelse er der god grund til at minde om, at der netop i øjeblikket foregår forhandlinger med et langt sigte i retning af handelens frigørelse. Jeg tænker her på FNs konference om handelens frigørelse og på Kennedyrunden.

Men der er også, siden vi sidst havde debat om disse problemer, sket en udvikling, som vi alle kan være glade for, i ret-